

Speelse videoanimaties geven reliëf aan portret Frida Kahlo

Theater

'De Olifant en de Duif'; tekst/regie: Helmer Woudenberg; productie: theaterbureau Grünfeld; tournee t/m 28-5; inl.: www.grunfeld.nl

Het turbulente bestaan van de Mexicaanse schilderes Frida Kahlo (1907-1954) heeft al heel wat theatermakers geïnspireerd. Haar fysieke handicap – bij een busongeluk doorboorde een stalen buis haar onderlijf –, de vele gekwelde zelfportretten in haar surrealistische oeuvre, haar politieke engagement, gecombineerd met een onstuimig liefdesleven en huwelijk met de beroemde muurschilder Diego Rivera spreken tot de verbeelding.

De relatie met Rivera heeft Helmer Woudenberg tot uitgangspunt genomen voor een beminlijk liefdesportret, dat de scherpe kantjes bepaald niet schuwt om hun innige verbondenheid reliëf te geven. De twintig jaar oudere Rivera mocht

een onverbeterlijke rokkenjager zijn, ook Kahlo had tal van affaires, zowel met mannen als vrouwen. Met haar temperament en sterke geest groeide zij uit tot een symbool voor het feminisme.

Zo vrijgevochten het er aan de buitenkant uitzag, zo pijnloos ging dat in de praktijk allermint. Woudenberg geeft dat mooi vorm in acht kernachtige scènes, die cruciale momenten in hun leven belichten, telkens aaneengesmeed en suggestief ingeleid door videoanimaties van een aantal schilderijen van Kahlo.

Het oogt speels, maar als in een animatie een buis in en uit het naakte lichaam van Kahlo wordt getrokken, ga je als publiek de pijn daarvan meevoelen. Ander zeer doemt op in de animatie van een misgeboorte: Kahlo kon door het ongeluk nooit voldragen kinderen baren. Schrijnend is de schijnbaar onbewogen expressie op Kahlo's gezicht als zij, haar lange zwarte lokken afknijpt en zo het 'Zelfportret met kort haar' ontstaat.

Dat schilderde zij toen Rivera een verhouding met haar zuster had en zij acuut van hem scheidde. De videoanimaties (Jan Woudenberg) halen de autobiografische achtergrond van Kahlo's werk naar voren. Ze worden zo meer dan intermezzo, geven het gebied tussen leven en kunst visueel diepte en kleur.

Woudenberg heeft het stuk een paar jaar geleden geschreven en al eens een korte (Amsterdamse) serie gespeeld. Nu is er een landelijke tournee met de jonge Sarah Marie Eweg als opmerkelijk onderkoelde Kahlo. Dat steekt stoer af tegen de goedmoedelijke Rivera van Woudenberg, al blijven Ewegs stem en uitstraling soms iets te bleek om ook Kahlo's pit en excentriciteit recht te doen.

Over het geheel genomen overigens is juist de soberheid, ook in de vormgeving met slechts twee simpele houten zitblokken die per scène van kleur veranderen, de kracht van 'De Olifant en de Duif'.

Hanny Alkema